

Ernst Ahlgren.

(Viktoria Benediktson).

Født 6te Marts 1850, død 22de Juli 1888.

For in the veindrawn ashencoloured palm
Death's hollow hand holds water of sweet draught
To dip and slake dried mouths at, as a deer,
Specked red from thorns, laps deep and loses pain.*)
Swinburne.

Mellem Folkenes Æventyrskatte er der et dybsindigt Sagn, som i en efter Folkekarakteren vexlende Skikkelse giver et poetisk Udtryk for den Erfaring om Livets Uberegnelighed, som man alle Vegne har gjort. Det er Sagnet om de gode og onde Skæbnegudinder, som mødes ved et Barns Vugge, hvor den ene lægger sine ypperste Gaver, og den anden knytter sin Forbandelse til enhver af dem.

Ernst Ahlgren var i sjælden Grad Gjenstand for denne Skæbnegudindernes ulykkebringende Kappelstrid.

Hun var født med en Digtersjæls dybe Krav paa Udvikling, Samkvem med beslægtede Naturer, Sympathi, rige vexlende Indtryk, Bevægelse, kort sagt Liv i store Former.

Og hun blev nødt til at tilbringe næsten hele sit Liv i „Smaalighedens Ravnekrog“, indeklemt i trange Hverdagsforhold i en svensk Provinsby. Hun opnaaede kun en ufuldstændig og under store Vanskeligheder tilkæmpet kunstnerisk Uddannelse. Hun var gennemglødet af Kjærlighed til Friheden, og hele sit Liv igjennem stødte hun Panden mod Fordomme og Tvang; hun elskede Sandheden og blev fra Barndommen af tvungen ind i Forstillelse. Hun var en aaben, rig Natur, som Opdragelsen tvang til at blive stiv og stille; hun var en hel

*) Thi i sin hule Haand — askegraa, og furet af Aarer — gemmer Døden Vand, som er sødt at drikke, at væde og lække tørre Munde med, og som det Dyr, der er revet til Blods af Torne, drikker i dybe Drag og undflyr Smerten.